

е един по-скоро образователен спектакъл, който цели да покаже личността на драматурга и поета Яворов.

Димитър Мартинов: Да, така е. Но има варианти това да стане едно пътуващо представление, с база в София, за да се гледа и от други хора, които нямат нужда от образование, а по-скоро от припомняне, от преосмисляне на някои факти около живота и съдбата на Яворов.

Кремена Димитрова: Аз неслучайно ще задам един въпрос, и бих го адресирала до всички тук – има ли нужда от популяризиране на творчеството, а и на личността на Яворов? Вие, като режисьори, как мислите – имат ли нужда пиесите на Яворов от популяризиране? Защото се оказва, че младите не ги познават добре.

Милена Анева: Категорично има такава нужда. Аз преподавам в Югозападния университет в Благоевград и вчера имахме подобен разговор. В момента българското средно образование не прилича на нищо, то практически не съществува. Тези, които стават студенти, не познават българската литература, те с изненада разбират, че Йовков има повече от две пиеси. За Яворов – някои евентуално са чували за „В полите на Витоша“, другата му пиеса не им е известна. Познават някакви негови стихотворения. За подрастващите това са бели полета и мисля, че положението с техните знания е катастрофално.

Кремена Димитрова: Ти избра да поставяш „Когато гръм удари“. Какви бяха подбудите ти да се спреш точно на този текст на Яворов?

Милена Анева: Моята голяма любов към Яворов започна от спектакъла на Маргарита Младенова „Нирвана“ по Константин Илиев. Тогава бях в гимназията. Когато го видях за пръв път, наистина се развълнувах много. Пиесата „Когато гръм удари“ ме провокира с проблемите за любовта и греха. В спектакъла исках да изследвам именно греха. Може ли той да се унаследи и ако изчезне продуктът на греха, то тогава изчезва ли самият грях? И най-важното – създаването на един нов живот може ли да опрости греха? Всички тези въпроси ме занимават именно днес, защото за мое огромно съжаление всички ние живеем в един изключително бездуховен свят. На мен самата – като режисьор, работил върху този текст – в началото ми беше трудно да разбера за коя от жените си разказва Яворов, докато накрая проумях, че ако изобщо се разказва за жена в този текст, то по-скоро поетът говори за майка си, отколкото за любима жена!

Но и това се оказва неточно, защото той не е незаконен син на баща си. И тогава прозрях, че в действителност говорим за огромната любов на жената, която в името на съпруга си е готова да се отдаде на друг мъж, само и само за да роди наследник на спътника в живота си; любовта на